

Évközi XXIII. vasárnap – 2010. Szeptember 4. – C év

Hogyan is fognak élő majmot az ügyes afrikai vadászok? Jól ledöngölt, kemény földdarabon lyukakat ásnak, melyeknek mélye tágasabb, de a szája keskeny, szűkös. A lyukakba sót öntenek. A kíváncsi majmok nagyon szeretik a sót. Miután nagy nehezen bedugdossák mancsaikat a lyukak száján, s rájönnek, hogy a gödrökben só van, belemarkolnak, s így természetesen ökölbe szorul a kezük. Így viszont, a sót markolva, nem képesek kihúzni mancsukat a földből, hiába rángatják. El kellene engedniük a sót, hogy kiszabadíthassák magukat. Ehhez viszont a többségük túlságosan torkos és buta. Az okos vadászok pedig csak szép kényelmesen előbújnak rejtekükből, s már el is csípték a zsákmányt.

Vajon rosszat akar Jézus az embereknek, amikor arra biztatja őket, hogy legyenek képesek mindenről lemondani az Ő követése érdekében? Ennyire önző lenne a Megváltó, senkit és semmit el nem tűrne maga mellett az ember értékrendjében? Hogy hogyan válaszolunk erre a kérdésre, az attól függ, milyenek gondoljuk, milyenek ismerjük az Istent. Ha az evangélium emberszerető, értünk önmagát is feláldozó, bennünket mindenáron boldoggá tenni akaró Istenében hiszünk, akkor nem gondolhatjuk Őt önzőnek, féltékenynek, rosszindulatúnak velünk szemben. Ha mégis azt akarja, hogy bármiről le tudjunk mondani Őérette, akkor annak olyan oka van, ami a mi boldogságunkat, célbaérésünket szolgálja.

Isten ajándékozik meg bennünket a világ javaival, anyagi értékeivel, hogy szükségleteinket ki tudjuk elégíteni. Ő adja a képességeinket, fizikai és szellemi adottságainkat, hogy dolgozni, teljesíteni tudjunk, sikereket érjünk el, érvényesüljünk. Isten ajándékozik meg emberi kapcsolatainkkal, családtagjainkkal, kedvesünkkel, barátainkkal, hogy szeressünk és szeretve legyünk. Ugyan miért akarná mindezt elvenni tőlünk, kiküszöbölni az életünkből? „Tudja a ti Mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.” Nem, Jézus nem azt mondja, hogy Isten elveszi ezeket az értékeket azoktól, akik az Ő tanítványai akarnak lenni, hanem azt, hogy értékrendünkben nem előzhetik meg a Krisztus iránti szeretetet és elkötelezettséget. A „gyűlölni” kifejezés arám eredetijének pontos fordítása: „kevésbé szeretni”. Vagyis Jézus igazi követőjének jobban kell szeretnie Krisztust apjánál, anyjánál, gyermekénél, házánál, egyéb anyagi javainál, sőt mindenénél. Az, hogy Jézust szeretjük legjobban, nem jelenti azt, hogy az imént felsoroltakat és minden egyéb világi értéket nem szerethetjük. De igen, azonban egy értékrend mentén kell ezeknek elhelyezkedniük a szívünkben, érzésvilágunkban és az ennek megfelelő cselekedetekben. Az értékrend csúcsa pedig Krisztus, és az a teljes, örök boldogság, amit egyedül Ő adhat meg nekünk, s amit az Ő követése útján nyerhetünk el.

Jézus „jobban szeretése” azt jelenti, hogy adott esetben az Ő kedvéért, az Ő kifejezett akaratából le kell tudnunk mondani ezekről a kisebb értékekről, el kell

tudnunk szakadni tőlük, ha a hozzájuk való túlzott ragaszkodás akadályozna bennünket istenhitünkben, üdvösségünk munkálásában.

Nem állandó jelleggel, nem is túlzott gyakorisággal, de előfordul, hogy szembekerül egymással az Isten iránti szeretetünk, az Ő törvényeihez való ragaszkodásunk, valamint az evilági javak megszerzése és megtartása iránti vágyunk vagy a földi emberek iránti érzéseink. Ilyenkor kell Jézus követése mellett döntenünk, vagyis az Isten iránti szeretetet, az örök élet útját választanunk, mert ha nem így teszünk, akkor jobban szeretjük a dolgokat, az anyagi javakat vagy embertársainkat, mint Istent. Ez pedig azt is jelenti ugyanakkor, hogy helytelenül szeretjük az evilági értékeket vagy a számunkra kedves embereket, helytelenül ragaszkodunk hozzájuk, rossz döntéseket hozunk velük kapcsolatban. Istennek, mint legnagyobb értéknek a háttérbe szorításával egész értékrendünk felborul, a többi érték sincs már a helyén, azokhoz is rendetlenül viszonyulunk. Minden dolgot vagy embert a neki megfelelő módon kell szeretni. Másképp szeretem a töltött káposztát, mint az életem munkájával felépített házamat, másként szeretem a munkatársamat vagy üzlettársamat, mint a gyerekemet vagy feleségemet. Isten elsősége és a legfőbb célom, az örök élet mindenek előtt való akarása adja meg a biztos vonalvezetést az életembe, tesz a helyére mindent és mindenkit az életemben. Ha azt a legfőbb célt szem elől veszítem, könnyen úgy járhatok, mint a példában szereplő majmok: rabja leszek dolgoknak, helytelen érzelmeknek, rosszul megélt kapcsolatoknak. Ha embereket szeretek helytelenül, a „szeretet” szlogenje alatt ártok önmagamnak és másoknak is. Ha dolgokat szeretek helytelenül, akkor ártok magamnak és legtöbbször oktanul pusztítom is a természet értékeit. Jézus tehát az emberek és tárgyi értékek helyes, építő szeretetében segít minket azáltal, hogy az Isteni parancsok követését kéri számon rajtunk mindenekelőtt.

A másik ok, ami miatt Krisztus az iránta való szeretetet és az örök boldogság elérését tűzi ki elénk legnagyobb értékként, az az isteni szándék, hogy megmentsen bennünket a kétségbeeséstől, a csalódások okozta összeomlástól. Kétségtelen tény ugyanis, hogy a földi értékek, földi kapcsolatok esendők, múlékonyak, nem adják meg az embernek maradéktalanul a boldogságvágya beteljesülését. Előbb-utóbb minden evilági érték kihullik a kezünkből, de amíg birtokoljuk vagy élvezzük őket, addig sem teljesítik be minden vágyunkat. Jézus az iránta való szeretet sürgetésével és a meghívással, hogy legyünk követői, tanítványai, az egyedüli értéket mutatja meg, ami teljes és múlhatatlan boldogságot adhat nekünk, s az egyedüli utat, ami valóban lehetővé teszi ennek az értéknek az elérését. Aki hisz Istenben és az örök életben, nem omlik össze, amikor evilági csalódások érik. Nem esik kétségbe, ha elveszít valamit anyagi javaiból, vagy akár szinte mindent. Nem érzi értelmetlennek életét akkor sem, ha szerettei közül valaki meghal, hiszen bízik a találkozásban, a feltámadás és a boldog, örök együttlét lehetőségében.

Jézus tanítása tehát, hogy mindennél és mindenkinél jobban szeressük Őt, nem megfoszt bennünket más javaktól és kapcsolatoktól, hanem éppen azt

biztosítja, hogy helyesen tudjuk birtokolni és használni a földi kincseket, helyesen tudjuk szeretni embertársainkat.